

ĐORĐE BAJIĆ

SMRT U RUŽIČASTOM

■ Laguna ■

Copyright © 2021, Đorđe Bajić
Copyright © ovog izdanja 2021, LAGUNA

Za moju Cacu

Sadržaj

<i>Spisak likova</i>	9
PROLOG: Devojčica i njena lutka	11
PRVI DEO: Uspavana lepotica	15
MEĐUIGRA: Veliki grad	69
DRUGI DEO: Svedok	73
MEĐUIGRA: Danas nam je divan dan	103
TREĆI DEO: Tri dana sa Mirnom	111
MEĐUIGRA: Ljubav boli	151
ČETVRTI DEO: Aveti	155
MEĐUIGRA: Poslednja večera	225
PETI DEO: Dok jednom ne smrkne... ..	229
MEĐUIGRA: Trougao	289
ŠESTI DEO: Metak	297
EPILOG PRVI: Oproštaj	349
EPILOG DRUGI: Doček	357
<i>Zahvalnica i posveta</i>	364
<i>O autoru</i>	365

Spisak likova

Policija

Nikola Liman – viši policijski inspektor beogradskog MUP-a, stamen, pronicljiv i poročan; usred bračnog brodoloma pokušava da pohvata konce zamršenog slučaja.

Danko Dane Banić – Nikolin kolega i odan prijatelj, uvek spreman da priskoči u pomoć; dvaput razveden i pomalo pregažen životom.

Mladen Dražević – načelnik Policijske uprave u Despota Stefana, Nikolin i Danetov šef i zaštitnik; snalažljiv i iskusan, sa direktnom vezom ka vrhu.

Anđelija Anđa Božić – načelnikova desna ruka, ekscentrična i veoma preduzimljiva; saveznik kakav se samo poželeti može.

Selma Šola – mlada pozornica, ambiciozna i željna da pomogne; sasvim nenadano postaje deo istrage.

Milan Relić – inspektor „u usponu“; nadmeni i proračunati nervčik spreman na sve, ili gotovo sve, kako bi se dokopao načelničkog mesta.

Ivica Ivković – Relićev partner i njegova dežurna žrtva; uvek u drugom planu i pognute glave, stoički trpi sve uvrede.

Slavljenica i gosti

Ivana Ružić – lepotica željna slave i ljubavi, pronađena sa metkom u srcu nedugo nakon proslave 44. rođendana.

Vid Korać – nekada kriminalac, sada „pošten“ biznismen; sadista koji je zverski zlostavljao Ivanu dok su bili u braku.

Danijel Markičević – „momak sa asfalta“, neodoljiv i neumoljiv; slavljeničina najnovija ljubav, na samom vrhu liste osumnjičenih za njenu smrt.

Mirna Despotović – privržena Ivani i duboko pogođena onim što joj se dogodilo, ova hrabra žena izlaže život opasnosti kako bi isterala pravdu.

Filip Otašević – glodur trač magazina koji smrt bliske prijateljice koristi kako bi se izvukao iz novčanog škripca.

Andrea Savić – mlada žena sa tajnom i vlasnica uspešnog frizerskog salona *Lokna*; Ivanina smrt će je navesti da preispita vlastiti život.

Stefana Simović – devojka iz malog mesta sa velikim snovima; Ivanina štićenica i komšinica, tvrdoglavo sigurna u svoje pogrešne izbore.

Trećih sedam

Jadranka Živanović Liman – ljupka žena koja, bez obzira na njegovu izdaju, još uvek voli svog supruga; nakon Nikolinog neverstva mora da donese tešku odluku.

Vilhelmina Mina Nikolić – lepa i beskrupulozna novinarka na televiziji sa nacionalnom frekvencijom, uvek na tragu neke nove senzacionalistički obojene priče.

Kristina Pajić – snalažljiva advokatica koja sa svojim klijentom Vidom Koraćem ima krajnje osoben odnos; ledena kraljica u kojoj tinja pritajena vatra.

Đurđa Grabež – zamenica gradonačelnika Beograda, čvrsto rešena da uništi Draževića i njegove ljude; protivnica koje se treba čuvati, prepređena i veoma osvetoljubiva.

Ljubomir Ljuba Filipovski – narko-bos koji je navikao da gazi preko mrtvih, često i doslovno; dugogodišnji šef Danijela Markičevića.

Nataša Selaković – jedina Danijelova bivša devojka koja je preživela da priča o vremenu koje su proveli zajedno, još uvek zaljubljena u njega.

Vesna Bogdanov – neuravnotežena žena sklona impulsivnom ponašanju, opsednuta Nikolom Limanom.

PROLOG

Devojčica i njena lutka

Dugo je želela tu prekrasnu igračku. Molila roditelje da joj je kupe, podsećajući ih na to iznova i iznova, sa onom nepokolebljivom upornošću svojstvenom deci. Na njenu nesreću, novca je bilo samo za ono najnužnije, ili su joj barem tako govorili. Lutka koju je tražila predstavljala je luksuz koji njeni otac i majka nisu mogli ili nisu želeli da joj priušte.

Barbika... Ta lepa, dugonoga barbika. Koliko ju je samo želela.

Iako je s vremenom shvatila da su joj izgledi za uspeh slabi, nije odustajala. Bila je poslušna, nije prkosila i trudila se da ne plače kada dobije šamar, zato što je dobro znala koliko njen otac mrzi suze (uvek bi grdio majku što cmizdri nakon što je, kako je on to voleo da kaže, „propusti kroz šake“). I tako iz godine u godinu, od rođendana do rođendana, sve dok gotovo nije potpuno izgubila nadu da će joj životna želja biti uslišena... A onda je, bez ikakvog predznaka ili najave, za deveti rođendan na poklon dobila svoju prvu barbiku.

Tog veličanstvenog dana se sa najvećim ushićenjem sećala do kraja života.

Odmah posle doručka otac je pred nju, uz zaverenički smešak, stavio duguljast paket zamotan u ukrasni roze papir. Poskočila je sa stolice kada ga je ugledala, dok se u njoj nezauzastavljivo rasplamsavala nada da joj je ostvarenje snova nadomak ruke. Oblik kutije je upućivao na to, ali nije mogla biti sigurna sve dok nije pocepala papir. Oduševljeno je vrisnula kada je kroz okno od providne plastike ugledala prekrasnu minijaturnu devojkicu u pufnastom bledoružičastom džemperu, uskim farmerkama i odgovarajućim ružičastim čizmicama.

Tog dana je jedva čekala da se škola završi i nikako nije uspevala da bude pažljiva na časovima. Smirila se tek kada se vratila kući i uverila da je njena nova drugarica čeka tamo gde ju je i ostavila, ispod jastuka, sakrivena kao najveću dragocennost. Lutka je bila toliko lepa da dugo nije imala hrabrosti da je izvadi iz kutije i dodirne. Tanak sloj providne plastike delio ju je od tog majušnog lica izlivenog od gume, stalno ozarenog i tako nedvosmisleno srećnog. Lutkine malene ušne školjke bile su ukrašene svetlucavim mindušama, nesrazmerno velikim u odnosu na ostatak glave. Naravno, dijamanti su bili lažni, kao što je obmana bilo i sve drugo u vezi sa tom divnom igračkom, ali njoj to nije bilo važno. Nije marila što lutkine mere nisu odgovarale stvarnosti, što su noge i vrat izduženi više nego što ljudska anatomija dopušta, što je struk preuzak, nos premali, oči neprirodno krupne i previše plave. Bila je srećna, kao retko kad pre i posle toga... Kada je konačno skupila hrabrosti da je izvadi iz kutije, opčinjeno je mirisala lutkin ružičasti džemper i dugo, dugo milovala tu vilinski svetloplavu kosu.

U danima koji su dolazili upoznala je svaki milimetar na novoj igrački. Skidala joj je odeću i obuću, prelazila prstima preko čvrstih plastičnih grudi bez bradavica, mazila noge koje su bile od posebne vrste gume i koje su se mogle saviti u kolenu... I tada je Ivana Ružić, ta bucmasta devojkica tršave smeđe kose, poževela novu želju – da jednoga dana postane dugonoga plavokosa lepotica u ružičastim čizmama, da joj uši krase

predimenzionirane dijamantske minduše, da bude bogata i stalno nasmejana. A da bi to ostvarila, shvatila je, iako je imala tek nepunih deset godina, morala je što pre napustiti roditeljski dom i otisnuti se u svet. Drugog načina nije bilo. Nekoliko godina kasnije, kada se zadevojčila, ta želja je ostala usađena u nju. Ona ju je pokretala i usmeravala u životu. I ispunila se, barem onoliko koliko želje te vrste mogu da se ispune.

*

Tri i po decenije od onog veličanstvenog jutra i trenutka kada je pocepala ružičasti ukrasni papir na poklonu, Ivana je živela u velikoj kući i nije oskudevala ni u čemu. Bila je vitka, plavokosa i nije imala jedan, već dvanaest pari svetlucavih minduša – i to ne lažnih, već pravih, sa skupim dijamantima koji su sa lakoćom prelamali svetlost. Posedovala je sve ono o čemu je maštala dok je kao siromašna devojčica živela sa roditeljima u jednosobnom stanu u Jagodini. Sve osim onog najvažnijeg.

Nije bila srećna. A mogla je biti.

Ta dvostruka spoznaja došla joj je poput bleska, svega nekoliko sekundi pre nego što je srce prestalo da joj kuca. Zaustila je tada da kaže svoju istinu. Da odbaci zabludu koja joj se uvukla u život i uništila je. Nije uspela. Bilo je prekasno za to. Njeno telo je više nije slušalo. Pala je na krevet i duga kosa joj se rasula po svilenoj posteljini.

Napolju se razdanjivalo. Tama je bleдела, povlačila se pred probuđenim danom. Nebo je postepeno postalo sivo, a onda se sivilo pretopilo u golubijeplavo. Sve jaču plavet presekle su tada nežne purpurne linije uokvirene svim nijansama zlatne.

Svu tu lepotu Ivana više nije mogla da vidi. Jutarnje sunce obasjalo je mrtvo telo žene na ružičastoj svili.

PRVI DEO

Uspavana lepotica

1

Dok spava udobno ušuškana u svojim toplim posteljama, većina Beograđana i ne sluti šta se tokom noći dešava u njihovom gradu, ali zato zaposleni u gradskim hitnim službama dobro znaju: Beograd je najopasniji noću. U telefonskoj centrali pri Policijskoj upravi telefoni zvone stalno, s tim da se nakon zala-ska sunca broj poziva drastično povećava. Većina okrene broj 192 da se požali na buku iz komšijinog stana ili da prijavi po-kušaj krađe automobila. Naravno, ima i ozbiljnijih i ozbiljnih slučajeva. Uspaničeni glasovi prijavljuju razbojništva, saobra-ćajne nesreće, tuče... Period između ponoći i jedan izjutra, u narodu poznat i kao „veštičji sat“, najkritičniji je. Pogotovo kada je mesec pun. Tada ljudi polude. Načisto polude.

Jasna Jović je na centrali radila svega tri meseca, a već joj je tog posla bilo preko glave. Svaki put kada bi telefon zazvonio, trgnula bi se, strepeći kakvu će sad grozotu čuti. Tek kada je počela da radi na centrali, shvatila je da živi u gradu punom ludaka. Ljudi su sedali pijani i besni za volan i gazili prolaznike, zakucavali se u druge automobile, uništavali sebe i sve one koji bi im se našli na putu. Drugi su skakali sa solitera i mostova, bacali se pod kamione i pucali sebi u glavu na javnim zelenim

površinama. Muževi su se izživljavali nad ženama. Majke su tukle decu do krvi. Deca su noževima sekla očeve. Kao da je postojao neki začarani krug nasilja koji nikako nije mogao da se zaustavi i koji je dobijao na zamahu kad padne mrak.

Ta noć šesti na sedmi decembar bila je prilično mirna. Četiri lakše saobraćajne nezgode bez povređenih, te nekoliko poziva koji su Jasnu gotovo nasmejali. Jedan Dorćolac je zvao da prijavi „nasilje u porodici“ zato što mu žena nije dozvolila da spava u njihovom bračnom krevetu. Starija gospođa sa Zvezdare požalila se da u hodniku ispred njenog stana leži „veliki rundavi pas“, dok je momak sa Palilule posle šest krigli piva pomešao broj policije i Žutog taksija, te je umesto 19802 okrenuo 192 i zatražio jedna kola za Homoljsku 2.

Oko sedam ujutru Jasna je bila prilično dobro raspoložena. Nad Beogradom se rađao lep decembarski dan. Nebo je bilo vedro i zavodljivo plavo, prijatna svežina je u kancelariju ulazila kroz poluotvoren prozor. Još samo malo i smena će biti gotova... Moći će da ide kući i pošteno se naspava. Tada je za Jasninim stolom zazvonio telefon. Osetila je blag nemir, ali ga je potisnula. Sigurno nije ništa loše, ništa zaista *gadno*. Verovatno ona stara gospođa želi da se požali kako se veliki rundavko ponovo pojavio u njenom hodniku, sigurno je nešto poput toga u pitanju.

„Policija“, rekla je. „Kako mogu da vam pomognem?“

Nekoliko sekundi je vladala tišina, a onda je tiho izgovorena jedna jedina reč: „Ubistvo.“

„Molim?“, zbunila se Jasna. „Šta... Šta ste rekli?“

„Ubistvo“, začulo se ponovo. Jasnin sagovornik je govorio tiho, na granici šapata. Zatim je ponovo nastupila neprijatna tišina, a onda su izgovorene još dve reči: „Mrtva sam“, žena sa druge strane žice zakotrljala je „r“ u „mrtva“.

„Š-šta ste rekli?“

„Mrtva...“, ponovo to kotrljajuće „r“.

Jasna je osetila kako joj se znoj sliva niz čelo, kako joj ruke drhte. Setila se obuke. Mora da ostane pribrana. Poziv je došao sa fiksne linije i broj se očitao na monitoru. Ispod je već pisala adresa. Grad: Beograd. Opština: Savski venac. Ulica: Malog Radojice 6a. Privatna kuća. Vlasnica: Ivana Ružić. Sve je to Jasna već znala, ali je morala da postupi po protokolu.

„Molim vas, recite mi svoju adr...”

Nije stigla da završi. Prekinuo ju je dubok uzdah. Zapravo nešto između uzdaha i ropca, kao kada se davljenik bori za vazduh. „Dedinje, Malog Radojice 6a“, glas je iznenada postao piskav, šapat se pretvorio u užasnuti poziv u pomoć. „Pošaljite nekoga. Što pre. On će...”

Veza se prekinula usred rečenice.

2

Kada im je poziv stigao, policajci pozornici Žarko Matić i Stevan Ćosić spremali su se da krenu u stanicu i predaju dužnost. Nije im bilo suđeno. Matićev voki-toki je zakrčao. Razgovor je trajao nepun minut. Bili su najbliži objektu u Ulici Malog Radojice, pa ih je dispečer poslao da provere šta se dešava. Sumnjalo se, saopšteno im je, na ubistvo.

Kuća u koju su se zaputili bila je na dobroj adresi, ne baš u najelitnijem delu Dedinja, mada ne ni previše daleko od njega. Moguće da su na nju bacili oko neki provalnici, pa da su se stvari iskomplikovale. Dešavalo se to. Ime vlasnice se Matiću učinilo poznato... Ivana Ružić... Gde ga je čuo?

Stevan Ćosić, mlađi od dvojice policajaca, pogledao je na sat pošto su stigli na cilj. Bilo je 7.29. Fasada na raskošnoj dvospratnici u Ulici Malog Radojice 6a bila je okrećena snežnobelo i ukrašena bledoružičastim cvetnim ornamentima. Elegantne

lučne prozore u prizemlju štitile su bele rešetke na debelim staklima iza kojih su se nazirale nabrane zavese. Na spratu se isticao kitnjasti polukružni balkon.

Vrata na kapiji bila su odškrinuta. Matić i Ćosić su razmenili jedan kratak pogled, pa potom oprezno zakoračili u dvorište. Iz kuće kojoj su se približavali nije dopirao nikakav zvuk, vladavina reske decembarske tišine bila je potpuna. Izgleda da su sve ptice sa Dedinja odletele u toplije krajeve, nije bilo nijedne da se oglasi i poremeti taj zloslutni mir. Umesto zvona, na vratima se nalazio pozlaćeni zvekir. Matić je razmišljao sekundu ili dve treba li da pokuca, a onda se mašio za kvaku. Otključano.

Ušli su. Zidovi i tavanica bili su okrećeni u roze, a u različitim nijansama te boje bio je i nameštaj. Hol kao prekopiran iz nekog časopisa o bogatima i slavnima. „Policija“, uzviknuo je Matić sa zanimanjem posmatrajući svu tu raskoš. „Ima li koga?“ Niko se nije odazvao, pa su pozornici skrenuli desno i prošli ispod lučnog prolaza koji je vodio u prostranu prostoriju, kombinaciju dnevnog boravka i trpezarije. U vazduhu se osećao slatkast miris, previše snažan da bi bio prijatan. Na velikom trpezarijskom stolu stajale su dve ogromne vaze pune klonulog cveća i ostaci obeda raspoređeni na sedam tanjira. Nigde žive duše.

Vratili su se u hol. Pažnju starijeg pozornika tada su privukle uramljene fotografije raspoređene na stočiću smeštenom između čiviluka za odlaganje kaputa i stepenica. Na svima je bila ista žena, sama ili u društvu, uvek nasmejana, rastavljenih nakarminisanih usana, zuba belih poput porcelanskih pločica. Taj osmeh, svetloplave šiške, te oči sa nagoveštajem vragolije... Pa da... Naravno! Matić je shvatio zašto mu je njeno ime zazvučalo poznato. Progutao je pljuvačku i instinktivno ustuknuo nekoliko koraka. Ćosić je primetio da se njegov kolega uznemirio. „Šta ti je?“, pitao je. „Čemu ta faca?“

„Znaš čija je ovo kuća?“

„Kuća Ivane Ružić. Zar nam nisu tako rekli?“

„A znaš li ko je ona? Bivša žena Vida Koraća.“

Na spomen Koraća, Ćosić je prebledeo. „Jao“, beše jedino što je u svojoj zblanutosti uspeo da procedi. Matić na to klimnu glavom. Njegov kolega je lepo rekao. Jao. Sto puta jao. No to nije menjalo ono što su morali da urade. „Idemo gore“, rekao je i izvukao pištolj iz futrole.

„A da sačekamo pojačanje?“ predložio je gotovo molećivo Ćosić.

„Ne možemo tako. Moramo odmah da proverimo šta se dešava.“

Ćosić je tupo gledao u Matića koji trenutak, kao da se nada da će se ovaj predomisliti, a onda, nemajući kuda, rekao da je saglasan. Popeli su se na sprat, crnim čizmama gazeći po ružičastom itisonu, trudeći se da prave što manju buku. Iza prvih vrata u hodniku, levo, prostrano kupatilo u kome nije bilo nikoga. Zatim: soba sa desne strane – redovi i redovi lutaka uredno poređanih na policama; staklaste oči plišanih igračka koje zloslutno cackle u polumraku, barbике sa podignutim rukama što kao da upozoravaju da nije pametno nastaviti dalje. „Policija. Ima li koga?“ pokušao je ponovo Matić. Ako je i bilo nekog, nije odgovorio. Nastavili su dalje.

Vrata na kraju hodnika bila su poluotvorena. Matić ih je oprezno gurnuo nogom i zatim ušao u spavaću sobu obasjanu jutarnjom svetlošću. Odmah ju je ugledao. Ležala je na leđima, na posteljini od ružičaste svile i čipke, pružena po sredini prostranog bračnog kreveta, zabačene glave, visoko podignutih ruku, baš kao da se proteže nakon što se probudila. Lepo izvajana noga izvirivala je ispod pokrivača.

„Gospođo Ružić“, izgovorio je Matić dok je prilazio. „Gospođo, da li je sve u...“ Nije završio pitanje. Očigledno ništa nije bilo u redu.

Bio je već dovoljno blizu krevetu da shvati da se žena na njemu nije protezala nakon ugodne noći sna. Ivana Ružić se više nikad neće protezati. Ivana Ružić je bila mrtva. Na njenom bujnom poprsju, sa leve strane, ispod lančića sa priveskom u obliku anka, ključa života, crvenela se rupa od metka.

3

Iz sna se trgao iznenada, uz kratak krik, probuđen košmarom. Otvorio je sive oči i pogledao oko sebe. Trebalo mu je minut ili dva da se potpuno smiri, shvati da je bezbedan, u svom krevetu. Obično je dobro pamtio snove, neretko do u detalj, ma koliko zastrašujući bili. Zapravo, što bi ga više uznemirili, bolje se sećao pojedinosti. To je ponekad čak umelo da bude korisno. Ne i tog jutra. Sada mu je bilo potrebno da ne razmišlja ni o čemu, da se ne seća ničega.

Otkako se otupljivao alkoholom, a bilo je tome već gotovo nedelju dana, Nikola Liman se slabo sećao i onoga što se događalo na javi, a kamoli u snovima. Tako mu je odgovaralo. Pokušavao je da zaboravi da je Jadranka otišla i očajnički je potiskivao sve one grube reči koje je izgovorila dok je bes i razočarenje iskaljivala na svemu što bi joj se našlo pod rukom. Nikada je nije video takvu, zajapurenog lica i razrogačenih očiju, nesposobnu da kontroliše svoje postupke. Ta sitna žena, za dve glave niža od njega, naterala ga je da ustukne u strahu. To što je bila tako jako povređena nije pokazivalo samo dubinu njenog razočaranja onim što je uradio već i koliko joj je stalo do njega. Svojom glupošću je od sebe odgurnuo nekog ko ga je istinski voleo i ta spoznaja ga je od svega najviše bolela.

Teško mu je padala tišina koju je Jadranka ostavila za sobom. Vreme je uglavnom provodio presamićen na krevetu, natežući iz flaše i odsutno gledajući šarene slike na glatkoj površini televizijskog ekrana. Na telefon se više nije javljao, čak ni kada bi ga zvao Dražević. Mobilni nije isključio samo zato što se nadao da će se Jadranka umilostiviti i pozvati ga, što se, naravno, nije dogodilo. Noći i dani su se smenjivali a da je to jedva i primećivao.

Naterao se da nekako pokrene svoje krupno telo. Prijatna utrnulost koju je izazivao alkohol nestala je nakon dugog sna. Svaki mišić ga je bolelo, a glava bila teška kao da je od kamena. Nekako je uspeo da stane na noge i nesigurnim koracima se zaputio ka kupatilu, krivudajući potkrovljem i izbegavajući krhotine koje je Jadranka ostavila sa sobom. Stigao je do kupatila taman na vreme. Sa olakšanjem i mrvicom zadovoljstva posmatrao je kako žuti mlaz prska keramičku unutrašnjost vece-šolje. Bio je pri kraju kada mu se zavrtilo u glavi. Zateturao se i umalo pao, istovremeno uspevši da pokvasi bokserice i zapljusne pločice na zidu kupatila. Opsovao je i svukao gaće, a zatim i majicu u kojoj je bio već danima i koja se užasno osećala na znoj.

Moraće da se istušira, shvatio je, iako bi se najradije odmah vratio u krevet. Uspeo je da svojih devedeset i nešto kilograma smesti u kadu, mudro procenivši da je bolje da sedne nego da stoji. Oko njega se sve okretalo kao na ringišpilu dok je glavu i torzo zapljuskivao mlakom vodom u nadi da će umilostiviti mamurluk. Ko zna koliko bi ostao tu u kadi da ga nije trglo škripanje stepenica. Neko se peo ka potkrovlju. Brzo je ustao dok mu je srce udaralo kao ludo. Jadranka, pomislio je, mora da je ona.

I zaista: bila je to Jadranka. Dok se on obrisao i obavio peškir oko pasa, već je počela da se pakuje. Na bračnom krevetu stajao je otvoren kofer u koji je ubacivala stvari.

„Nisi na poslu?“, upitala je kada ga je ugledala. „Mislila sam da ćeš biti.“

„Dušo, ja...“, počeo je, ali mu nije dozvolila da završi.

„Ne trudi se. Nisam se predomislila. Danas sam došla po ono najneophodnije. Po ostatak ću svratiti ovih dana. Samo bih volela da tada ne budeš tu. Ne želim da te vidim.“

Nikola je zadrhtao, knedla u grlu mu je rasla. Ta žena s kojom je donedavno delio postelju i koja mu je bila tako bliska, sada mu je izgledala kao stranac. Tako hladna i daleka. Prošli

put kada su stajali na tom istom mestu, vikala je i razbijala stvari oko sebe. Sada je delovala potpuno pribrano. Kao neko ko je doneo konačnu odluku i nema više nameru da se bavi onim što je već rešeno. Nikola to nije mogao da izdrži. Krenuo je ka njoj i bosim stopalom nagazio na parče stakla. Jauknuo je od bola i poskakujući na jednoj nozi uspeo da se dokopa najbliže stolice.

„Budalo“, izgovori Jadranka sa mešavinom prezira i sažaljenja. „Zašto nisi pokupio te krhotine? Mrzelo te?“

„Nisam mogao...“, zastenjao je.

„Nisi mogao zato što si bio previše zaokupljen rakijom. Mogla sam da pretpostavim. Rakija je tvoj lek za sve.“

Klekla je ispred njega da mu pogleda povredu. Poslušno je podigao nogu kada mu je rukom dala znak da to uradi. Držala je njegovo veliko stopalo ispred svog lica i posmatrala nekoliko trenutaka mesto gde su se susreli staklo i meso. Zaškrgutao je zubima kada je brzim pokretom izvadila parče razbijene kristalne pepeljare iz noge. Krv je počela da kaplje po tepihu. „Preživćeš“, rekla je. „Po običaju si imao sreće. Čak nije potrebno ni ušivanje. Dezinfikuj ranu i previj je. To bi trebalo da bude dovoljno.“

U Nikoli se probudila nada. Posegnuo je ka njoj. Izmakla se i vešto izbegla njegove ruke. „Ne dodiruj me!“, viknula je.

„Moramo da pričamo...“, rekao je.

„Što se mene tiče, sve što sam imala da ti kažem rekla sam ti prošli put. Gotovo je.“

„Molim te, dušo... Nemoj to da govoriš... Pogrešio sam, znam... Žao mi je...“

Nije imala nameru da ga sluša. Zatvorila je kofer i krenula. Pošao je za njom, balansirajući na jednoj nozi. Pogledala ga je tek kada je sišla u prizemlje i gotovo stigla do izlaznih vrata. „Ključeve od kuće ću ti ostaviti na frižideru kada dođem po ostatak stvari. Poslaću ti poruku da ti najavam kad će to biti kako ne bismo ponovo naleteli jedno na drugo.“

Shvatio je da je sad poslednji trenutak da preokrene situaciju. „Jadranka, volim te“, zavapio je. „Oprosti mi. Promeniću se. Kunem se.“

Čutali su neko vreme i gledali jedno u drugo. Nikola je drhtao od uzbuđenja. Osetio je da se Jadranka dvoumi. Nešto u njenim očima se promenilo. Ona rešenost nije nestala, ali kao da se umanjila. Ako bi uspeo da je sad pokoleba... Možda...

„Dušo moja...“, počeo je.

A onda se stari fiksni telefon promuklo oglasio i grubo prekinuo njegovu izjavu ljubavi. Jadranka se trгла. Smeđe oči povратиše odlučnost. Uzdahnula je bolno, stegla zube i izašla iz kuće koju je protekle tri godine zvala svojim domom. Nije se osvrnula kada je Nikola uzviknuo njeno ime. Zvonjava telefona nadjačala je zvuk kotrljanja točkića kofera po betonu dvorišta.

4

Kad je tog jutra gurnuo teška vrata i ušao u Policijsku upravu na Bulevaru despota Stefana 107, u narodu poznatiju kao stanica „29. novembar“, inspektor Dane Banić je pomislio: možda je danas taj dan kada će se Nikola vratiti na posao. Vrata lifta su se otvorila i Dane je zakoračio u siv hodnik te odlučnim korakom skrenuo ka kancelariji koju je delio sa Nikolom. Unutra nije bilo nikoga.

„Proveravaš da li je tu Liman naš nasušni“, začuo je cvrkutavi ženski glas iza sebe.

Okrenuo se i ugledao Anđu Božić, načelnikovu sekretaricu i jedno od najsposobnijih stvorenja koja je imao čast da upozna. Najsposobnijih i najekscentričnijih. Čim bi stigao decembar, a ponekad i ranije, još tokom poznog novembra, Anđa bi na posao počela da dolazi u svojim prazničnim džemperima. Danas

je obukla crveno poliestersko čudo sa iskeženom njuškom irvasa. Danetu to nije smetalo. Naprotiv, zabavljalo ga je i umanjivalo sivilo zgrade u kojoj su radili. Kao i uvek, obradovao se kada ju je video tako šarenu i poletnu. Usne su mu se razvukle u osmeh, premda su oči i dalje ostale setne.

Anda je to primetila, pa ga je drugarski ćušnula u rame, odmah shvativši o čemu se radi. „Hajde, hajde... Glavu gore! Nije nam, ne daj bože, Liman umro. Vratice se. Možda i brže nego što misliš“, zaverenički je namignula. „Znaš, nešto se dogodilo, malopre smo saznali... Novinari još nisu zajahali, mada samo što nisu. Svaki čas ima da eksplodira.“

Danetove oči živnuše. „Nešto s političkom pozadinom?“

„A šta u ovoj zemlji nema političku pozadinu? Samo, najbolje da ti šef sve ispriča. Naložio mi je da ti kažem da odmah odeš do njega... Želi da Liman i ti preuzmete slučaj. Treba zbrku saseći u korenu. A ko bi za to bio bolji od vas dvojice?“

Načelnik je zadimio čitavu kancelariju. Zabrana pušenja u državnim institucijama teško mu je padala i često ju je kršio. Ipak, obično se trudio da bude diskretan. Uglavnom bi ispuštao kolutove dima sedeći pored otvorenog prozora, trudeći se da privuče što manje pažnje i uvek gaseći cigaretu kada neko uđe. Ne i danas. „Da li si se skoro čuo sa Limanom?“, pitao je bez uvoda. Takav je bio načelnik Mladen Dražević. Odmah je prelazio na stvar.

„Juče smo pričali kratko telefonom. Minut ili dva“, odgovorio je Dane. „U prilično je bednom stanju.“

„Nije se pomirio s Jadrankom?“

„Ma kakvi...“, Dane odmahnu rukom. „Zatvorio se u kuću i anestezira se rakijom. Čeka, valjda, da se problemi reše sami od sebe.“

„Znači, i dalje loče?“, Dražević se namrštio i ustima primeo novu cigaretu. „Baš je našao kad... Potreban mi je, znaš. Obojica ste mi potrebni. I to pod hitno. Pre nekih sat vremena otkriveno je telo bivše žene Vida Koraća. Ubijena je.“

Danetu je sada bio jasan razlog Draževićeve nervoze. Korać je bio bogataš sa prijateljima u samom vrhu vlasti, obestan i nasilan. Kolala je priča da je tokom seksa divljački prebio nekoliko devojaka. Kako nijedna od njih nije podnela zvaničnu tužbu, Dane je pretpostavljao da su te nesrećnice bile plaćene da ćute ili zastrašene, najverovatnije i jedno i drugo. Takvi poput Koraća uvek se dvostruko obezbede. Istraga ubistva u kojoj se pominje njegovo ime izazvaće, neizbežno, veliku pažnju i ko zna šta će sve izaći na videlo.

Dražević kroz oblak dima reče: „Čim sam saznao šta se dogodilo, pokušao sam da dobijem Limana. Ne javlja se na telefon.“

„Hoćeš da odem ja do njega? Isteraću ga iz kreveta i otrezniti, sad kad već za to imam valjan razlog.“

„Ne. Ti kreni pravo na mesto zločina. Ne možemo to da odlažemo. Forenzika je već tamo.“ Dražević je napravio kratku pauzu pa nastavio: „Uz to... Treba da znaš jednu stvar... Relić i Ivković takođe rade na slučaju.“

Sada je bio red na Daneta da se namršti. „Ren i Stimpi?“, izgovorio je sa gađenjem. „Zašto oni? Zar nisi rekao da je slučaj Nikolin i moj?“

„Dane, nemoj da ih zoveš Ren i Stimpi. Izleteće ti i pred njima. Ne moraš da ih voliš, ali nemoj ni da započinješ kavgu. Dodatni problemi mi nisu potrebni. Ne mogu usred ove zbrke da razmišljam hoće li se moji inspektori uhvatiti za guše.“

„Šefe, njih dvojica su potpuni moroni. Oni...“

Dražević mu nije dao da završi. „Ne vredi, Dane. Sva četvorica ćete raditi na slučaju. Nema druge. Morao sam da ih uključim. Naređenje je stiglo odozgo. Zato i hoću da Liman i ti što pre počnete istragu i sprečite da se ovo pretvori u katastrofu. Zato mi je važno da znam mogu li da računam na tebe.“

„Šefe, kad nisi mogao da računaš na svog Daneta? Rešićemo mi to, Nikola i ja. Očas.“

„Daj bože, Dane... Daj bože... Iz tvojih usta u božje uši.“

5

Filip Otašević nezadovoljno frknu. Morao je da prizna kapitulaciju. Iako je dao sve od sebe, nije uspeo da se dokopa istinski dobre priče za novi broj *Sveta skandala*. A samo je zaista dobra priča u spoju sa što eksplicitnijim fotografijama obezbeđivala bombastičnu naslovnu stranu koja će navesti ljude da se maše za novčanik.

Juče mu je stigla ponuda da otkupi fotografije nastale na nastupu jedne sredovečene pevačice, zvezde ranih dvehiljaditih. Priučeni paparaco je u nekom provincijskom klubu uspeo da je uslika iz žablje perspektive i tražio je 500 evra za „ekskluzivu“. Filip je odbio. Iz svog bogatog tabloidnog iskustva znao je dobro da gaćice dotične ne vrede tih para. Ponudio je 150 evra i nakon kraćeg cenkanja dobio fotografije za polovinu od prvobitno tražene sume. To je već bilo nešto, samo što nije bilo dovoljno. Ni blizu. Kao druga ili treća vest, moglo je da prođe. Kao udarna – nikako. Trebalo mu je nešto što će zapaliti maštu čitalaca.

Odgegao se do kuhinje i dok je čekao da voda za kafu provri, razmišljao šta mu je sve ovo trebalo u životu. Mogao je da završi prava kao što ga je otac nagovarao. Da sad ima svoju kancelariju i praksu. Sekretaricu koja bi mu kuvala kafu... Ali ne... Njega je privukao varljivi sjaj srpske estrade, taj lažni dijamant koji je svetlucao u blatu.

Vratio se pred ekran kompjutera sa šoljom iz koje se pušilo. Miris kafe ga je smirio. Proverio je mejl. Jedna nepročitana poruka. Pisala mu je Ivana. Jutros u tri minuta posle pola sedam. Otkud da je tako rano ustala? Kliknuo je. Nije bilo teksta, već samo četiri fotografije. Obuhvatio je sličice pogledom. Sve su delovale slično, varijacija iste teme: oskudno odevena žena opružena na krevetu. Ivana šalje nešto seksi, znači. Da se pojača tekst. Što da ne? Filip kliknu na prvu fotografiju kako bi

je video u punoj veličini. Da, bila je to Ivana. Samo... Nešto je tu bilo čudno.

Dlake na rukama mu se nakostrešise od uzbuđenja. Da li je moguće? Približio je lice monitoru. Skinuo je naočare, protrljao umorne oči, pa vratio naočare i još jednom pogledao. Jebote... Pa da. Taj izraz lica, te poluotvorene oči, crvena mrlja na grudima... Da li on to upravo gleda u fotografiju mrtve žene?

6

Inspektor Dane Banić stigao je pred kuću u Ulici Malog Radojice nekoliko minuta posle devet. Parkirao je svoj deset godina stari *Renoov* klio karavan na dvadesetak metara od kapije (imao je sreću da pronađe slobodno mesto između dva kontejnera i još veću sreću da tu smesti svoje vozilo bez ijedne ogrebotine), a onda otvorio vrata automobila i na pločnik zakoračio u dubokim cipelama od prevrnute kože.

Duž ulice, a posebno ispred ulaza u 6a, okupilo se dvadesetak radoznalaca. Četvoro policajaca, dva muškarca i dve žene, pokušavali su da zavedu red. To im baš i nije polazilo za rukom, već je njihovo prisustvo samo još više raspaljivalo maštu svetine. Beše to miran kraj u kome se slabo šta događalo, tako da dolazak policije nije mogao ostati neprimećen. Okupljeni očigledno nisu imali nameru da se razidu dok ne saznaju šta se dogodilo.

Dane se kroz gužvu probijao sa što više takta, ne želeći da bez preke potrebe diže glas i pokazuje autoritet, mada je na kraju morao da podvikne kako bi se jedan posebno ljubopitljiv i uporan gospodin u godinama sklonio u stranu i omogućio mu da priđe kapiji.

Muškarce u tamnoplavom znao je odranije: Žare Matić je bio čovek sa obe noge na zemlji, lišen ambicije, ali uglavnom veoma pouzdan. Imao je široka ramena i još širi osmeh. Mali Steva je, s druge strane, bio oportunist, što samo po sebi ne bi bio problem da je imao istinskog dara za policijski posao – a nije, nimalo, bar po Danetovoj usputnoj proceni. Žene, zapravo devojke, Dane je tog jutra video prvi put. Natprosečno visoka pozornica zalizane kose rekla je da se zove Raška Majstorović. Selma Šola je u poređenju sa svojom kolegicom delovala veoma ženstveno i krhko, mada joj je stisak ruke bio podjednako snažan.

Dane se taman spremao da uđe u dvorište kada je u masi iza sebe krajičkom oka primetio komešanje. Zadivljujuće lepa žena u napadnom kanarinac-žutom kompletu probijala se ka njemu, po potrebi gurajući one koji su joj se našli na putu. Bila je to Vilhelmina Mina Nikolić, novinarka koja je uređivala i vodila *Top priču*, gledanu emisiju na jednoj televiziji sa državnom frekvencijom. Sa njom nije bilo šale, Dane je to znao iz ličnog iskustva. Kidisala je dok ne postigne ono šta je naumila. Tako je bilo i ovog puta.

Novinarka je dala znak svom pomoćniku da kameru okrene ka Danetu i gotovo povikala: „Inspektore Baniću, možete li da nam potvrdite da je Ivana Ružić ubijena?“

Masa se utišala kako bi čula odgovor, a Dane se zbunio. Premišljao se sekundu-dve, a onda shvatio da nema svrhe da krije identitet pokojnice. Ionako je svima bilo dobro poznato u čiju kuću ulazi. Da, Ivana Ružić više nije među živima, rekao je i dodao da još uvek nije u mogućnosti da otkriva okolnosti njene smrti.

Odgovor nije bio novinarki po volji, pa je primenila drugi pristup. „A inspektor Liman?“, zanimalo ju je. „Hoće li se Nikola Liman pridružiti istrazi?“

Na to joj Dane nije odgovorio ništa. Ne zbog toga što je želeo da bude tajanstven, već zato što ni sam nije znao odgovor na to pitanje.

Prvo što je Dane ugledao kada je zakoračio u belo-ružičastu unutrašnjost kuće bila su lica inspektora Relića i Ivkovića. Znao je da ga nisu sačekali na ulazu iz ljubaznosti ili poštovanja, već da bi mu odmah dali do znanja ko je glavni, poput pasa koji pridošlicama pokazuju zube kako bi ispoljili nadmoć. Relić se kiselu smeškao, dok je Ivković gledao tupo, gotovo ne trepćući. Obojica su imali oko trideset godina. Prvi je bio nizak, izbrijane glave i veoma tanak sa živcima. Drugi zadržgao, guste kose i, reklo bi se, ne baš previše bistar. Ljudske verzije Rena i Stimpija – Dane nije pogrešio kada im je dao te nadimke. Doduše, postojala je jedna krupna razlika. Stimpi iz crtača bio je dobrica. Njegov ljudski parnjak bio je gad.

„Baš se radujem što ćemo ovoga puta raditi zajedno“, rekao je Relić i ne pokušavajući da u glasu prikrije ironiju.

„A tek koliko sam ja srećan zbog toga...“, nije ostao dužan Dane. „Ne možeš ni da zamisliš. Evo... Prosto sav poskakujem od uzbuđenja.“

„Gde ti je Liman?“, upitao je Relić, gotovo kao da ga je Vilhelmina Nikolić uputila šta da kaže. „Zar nije trebalo da dođe s tobom?“

„Ništa ne brini...“, Dane je dobro glumio samouverenost. „Doći će on. Samo što nije.“

„Siguran si?“, Relić nije odustajao. „Koliko čujem, nešto mu se slošilo ovih dana. Možda bi mu bilo bolje da ostane u krevetu i pije... lekove.“

Relić je ili odnekud saznao u kakvom je stanju Nikola ili je nagađao. Nije bila tajna da Nikola voli da potegne, svi u Upravi su to znali. Dane je zaključio da je najbolje da se pravi da nije primetio dvoznačnost Relićevih reči. „Virus je popustio“, slagao je. „Na nogama je i stiže. Samo što nije.“

Dane je brže-bolje preusmerio razgovor na slučaj. Zanimalo ga je da li su Relić i Ivković već bili na spratu i videli telo. Jesu. Sada su planirali da se pozabave trpezarijom i poslednjom večerom Ivane Ružić. Sinoć se tu jelo i pilo, dokaza je za to bilo

napretek. Trebalo je sakupiti otiske prstiju sa čaša i spakovati pikavce za analizu. Dane je rekao da će im se pridružiti čim i sam pogleda telo.

„Ne moraš da žuriš“, dobacio mu je Relić kad se Dane zaputio ka stepenicama. „Sve držimo pod kontrolom.“

Dok se peo na sprat, Dane je čuo Relića kako kaže Ivkoviću: „Samo da taj matori prdonja ne pomisli da može da nam naređuje.“

Namerno je to izgovorio glasno da bi ga Dane čuo. Reč „matori“ je Daneta žacnula više od reči „prdonja“ i morao je dobro da se potruži kako bi potisnuo želju da se vrati u prizemlje i opsuje te budale. Savladao se, setivši se Draževićevih reči. Bez sukoba i scena. A i dama je bila na spratu. Ne bi bilo džentlmenski da je pusti da ga čeka.

„Stigao si baš u pravi čas“, reče glavni forenzičar Jovan Ristić kada je Dane ušao u spavaću sobu. „Baš završavamo preliminarni pregled tela.“

Veliki policijski reflektor obasjavao je pet prilika u sobi – četvero živih i uspravnih i jedno beživotno telo opruženo na krevetu. Ristić je pomoću specijalne lampe upravo pregledao posteljina sa dvojicom pomoćnika. Treći pomoćnik je zapravo bila pomoćnica, devojka od dvadeset i nešto čiji je uredno skupljen konjski rep neprikladno veselo poskakivao dok je iz raznih uglova fotografisala leš.

Dane je imao utisak da prisustvuje nastanku editorijala za neki muški časopis, a ne uviđaju zločina. U svojoj dugoj karijeri video je na stotine leševa, a nijedan od njih nije bio ovoliko glamurozan. Ni približno. Ivana Ružić je ležala gotovo spokojno na postelji od ružičaste svile i čipke. Bila je atraktivna, mada za Danetov ukus nekako previše „veštačka“ da bi mu bila istinski lepa. To nepomično telo oblikovano plastičnom hirurgijom beše obučeno u tanku, providnu spavaćicu obrublenu krznom. Ispod nje se nazirao donji veš, čipkan i veoma izazovan. Ruke su bile podignute iznad glave, kao da se pokojnica predaje ili

proteže. Lice sasvim mirno, okruglo, sa velikim nakarminisanim usnama i poluotvorenim očima, brižljivo našminkanim i nehajno zagledanim u ništavilo. Da nije bilo rane od metka na grudima, bliže levoj dojci, izgledalo bi kao da će Ivana Ružić svakog časa ustati.

„Uh!“, ogласi se iznenada devoјka sa fotografskim aparatom.

Svi su pogledali u njenom pravcu. „Jelena, šta se događa?“, zanimalo je Ristića.

Ispostavilo se da je Jelena, dok je tražila najbolji ugao iz koga će fotografisati, nagazila na nešto tvrdo. Svi su prišli da vide o čemu se radi. U pitanju je bila kuglica prečnika oko dvadeset milimetara. Ristić ju je uhvatio pincetom i podigao na svetlost.

„Oko“, rekao je.

I zaista. Bilo je to oko. Bela kuglica na čijoj sredini se nalazio plavi krug, a u njemu manji, crni. Lutkino oko.

„Neobično“, reče Dane. „Otkud to tu?“

„Isptaćemo“, odgovorio je Ristić i stavio kuglicu u kesu za dokaze koju mu je doneo jedan od pomoćnika. „Mada, ne čudi me previše. Dole niz hodnik je soba puna igraćaka. Imajući u vidu da nije imala dece, rekao bih da je gospođa Ružić bila kolekcionar.“

„Oružje nije pronađeno?“, zanimalo je Daneta.

„Nije. Još uvek tražimo. Velika je kuća. Nema tragova borbe, nema tragova sperme. Neko joj je prislonio pištolj na srce i povukao obarač. Jedan metak. Sasvim dovoljno ako se zna najosnovnije o ljudskoj anatomiji. Na leđima ima povrede, ali one su stare, odavno zarasle.“

„Vreme smrti?“

„Sada je devet i četrnaest“, Ristić pogleda na ručni časovnik. „Smrt je nastupila otprilike pre tri ili četiri sata. Što se nas tiče, završili smo s njom. Čekao sam da dođeš pa da kažem momcima da je spakuju i nose na Institut. Tamo ćemo je detaljno obraditi i spolja i iznutra, pa ćemo znati i približnije vreme smrti. U redu?“

„Naravno.“

„Ne čekamo Limana?“

„Ne čekamo.“

Dane je tada prišao sasvim blizu telu i mobilnim telefonom načinio snimak lica. Ristić ga je ljubopitljivo posmatrao, mada nije komentarisao. Dane je otkucaao nekoliko reči i poslao multimedijalnu poruku. Nakon toga je od Ristića zatražio par rukavica od lateksa.

7

Iz džepa sakoa začuo se poznat zvuk. Bacio je dopola popušenu cigaretu i izvadio telefon. Crvena tačkica na stilizovanom pismu u dnu ekrana: poruka od Banića koju je s nestrpljenjem čekao. Ruka mu je zadrhtala dok je vrhovima prstiju dodirivao glatku površinu mobilnog. Ti prokleti telefoni „na pipkanje“. Nikada se na njih neće navići... Srce mu je snažno tuklo dok se fotografija učitala.

Pre nego što su se rastali tog jutra, zatražio je od Banića da fotografiše lice pokojnice čim stigne na mesto zločina i da mu što pre pošalje fotografiju. Želeo je da bude siguran da je to Ivana. Sve je ukazivalo da jeste, pa opet... Mladen se negde u dubini svog bića nadao da to ipak nije ona, da joj se posrećilo i treći put.

Banića je nesvakidašnji šefov zahtev malo zbunio, a onda se setio. „Pa da...“, pljesnuo je rukom o koleno. „Ti nju zapravo poznaješ odranije. Radio si na slučaju u kome je bila svedok. Da li sam to dobro upamtio?“

„Jesi. Mada, zapravo, radio sam na dva slučaja u kojima je Ivana Ružić bila svedok. Davno, doduše. Ali mi je ostala u sećanju. Voleo bih da se uverim da je to zaista ona. Učini mi to. Pošalji fotku. Hoćeš li?“

Banić je klimnuo glavom i ništa više nije pitao. Umeo je da bude diskretan kada je situacija to nalažala. Ako je i naslutio da Mladenovo zanimanje prevazilazi profesionalne okvire, to nije pokazao.

Na ekranu se pojavilo okruglo žensko lice uokvireno svetloplavom kosom.

Mladen Dražević je posmatrao fotografiju gotovo pun minut, a onda se trgao, izbrisao je i vratio telefon u džep. Da. Nema sumnje. To je bila ona. Imala je nova usta i u međuvremenu je promenila oblik obrva, ali to okruglo lice i blago iskošene oči prepoznao bi i da ga probude u pola noći.

Ivana Ružić...

Kada je prvi put čuo njeno ime? Ima tome sigurno dvadeset godina. Možda i više. Više, bez sumnje. Dvadeset pet, možda i dvadeset šest. Sredina devedesetih, 1994. ili 1995. godina. U to vreme je Ivana bila veoma mlada, jedva punoletna i tek što se doselila u Beograd. Sećao se tog njihovog prvog susreta. Dobro ga se sećao, kao da se zbio prošle nedelje, a ne u nekom drugom veku i životu. Tada je imala sreće. Njen tadašnji dečko, po zlu čuven Toza Zemunac, dobio je dva metka u glavu, a Ivana je sve videla. Mladen je u to vreme bio još uvek inspektor i određeno je da će on raditi na tom slučaju.

Prvi put je sreo Ivanu svega pola sata nakon ubistva, u novebeogradskoj birtiji ispred koje se odigrala sačekuša. Sedela je za stolom u praznoj kafani, još uvek u šoku. Na kariranom stolnjaku bile su razbacane iskorišćene papirnate maramice sa ostacima šminke, od svega se Mladenu baš to najdublje urezalo u pamćenje – te gomilice izgužvanog papira, natopljene maskarom, karminom i suzama. Govorila je tada nepovezano, kroz plač, još uvek u šoku. Dan kasnije su se ponovo sreli. Do tada je već uspela da dođe k sebi. Bila je veoma ljubazna i čak koketna, s tim da mu zapravo nije rekla ništa što bi mu pomoglo u istrazi. Poštovala je kodeks podzemlja po kome policajcima ništa ne treba otkrivati. Treći put su se videli kad je slučaj bio manje-više

rešen, neke dve nedelje nakon Tozine smrti. Izvršilac je uhvaćen, mada nije razjašnjeno ko je nalogodavac. Mnogi su želeli da Tozu vide mrtvog, bio je u zavadi sa pola grada, a Mladen nije uspeo da otkrije ko je platio likvidaciju. Ivana mu je ponudila piće da proslave hvatanje ubice. Usledilo je još jedno piće, pa još jedno, i na kraju su završili u krevetu. Našli su se nakon toga još nekoliko puta, a onda je Ivana prilično naglo prekinula kontakt. Mladen je to dočekao sa mešavinom tuge i olakšanja. Seks je bio izvanredan i slatka Ivana mu se uvukla pod kožu, mada je sve vreme bio svestan da bi na poslu imao ozbiljne probleme ako bi se saznalo da je hefta.

Početkom 2003. godine ponovo ju je sreo, na još jednom uviđaju. Kosa joj je tad već bila ofarbana u svetloplavo, grudi vidno bujnije nego pre. Radila je na sebi. Već sedam godina je bila u braku sa Vidojem Koraćem, poslovnim čovekom s bogatom kriminalnom prošlošću. Bez obzira na to što je početkom dvehiljaditih sve poslove prebacivao u „legalne tokove“, Korać je i dalje imao neraščišćene račune sa bivšim pajtašima. Dva Koraćeva saradnika iz devedesetih upala su sa fantomkama i pištoljima u njegovu kuću na Bežanijskoj kosi. Nije najjasnije da li su došli s namerom da ga ubiju, opljačkaju ili otmu. Bilo kako bilo, došlo je do vatrenog obračuna. Napadači su stradali u pucnjava, dok je njihova meta ranjena u rame i butinu; Ivana je i taj drugi put imala sreće i ponovo prošla bez ogrebotine.

Kada je Mladen došao da razgovara s njom, odmah ga je prepoznala. Zagrlila ga je kao da je stari prijatelj koga dugo nije videla. Umela je da bude veoma umiljata i srdačna kad je htela. Još kako je umela! I opet mu nije rekla ništa što bi mogao da iskoristi u istrazi. Kao i prošli put – „nije videla ništa“. Čim je čula pucnje, zatvorila je oči, šćućurila se i čekala da sve prođe. Lagala ga je u lice. Nije se naljutio i nije pokušavao da je pritisne i iz nje izvuče istinu. U to vreme Korać je već imao moćne prijatelje u vrhu vlasti, a Mladenu je sugerisano da ne talasa, da sve proglasi nužnom samoodbranom i što pre zatvori

slučaj. Tako je i uradio, delimično zato što su dokazi ukazivali da i jeste bila samoodbrana, mada uglavnom zato što se već namerio na načelničko mesto koje nije mogao da dobije bez jake političke zaleđine. Sa Ivanom je popio piće i popričali su o starim i novim vremenima. Samo to. Seks je izostao. Ona je sada bila udata žena.

Nekoliko godina kasnije saznao je da se Ivana razvela od Koraća. Preselila se tada u novu kuću, ovu istu u kojoj je jutros pronađena mrtva. Pozvala ga je nedugo nakon tog preseljenja, iznenadio se. „Sada sam slobodna žena“, rekla je maznim glasom koji ga je toliko uzbuđivao. „Volela bih da se vidimo. Spremiću večeru.“

Mladen je želeo da ode, zaista jeste. Ali na kraju je ipak odlučio da mu ta komplikacija u životu nije potrebna. Šta bi se dogodilo da se pročuje da se policijski načelnik viđa za bivšom ženom bivšeg kriminalca? Verovatno bi postao bivši načelnik.

Iako nisu ostali u kontaktu, Ivana i njen poziv su mu ostali u lepoj uspomeni. Povremeno bi dolazio u iskušenje da je potraži, da konačno svrati na tu večeru. Zapravo, maštao je o tome već godinama. Ali eto... Nije bilo suđeno. Previše je vremena prošlo i u međuvremenu je sreća Ivani okrenula leđa. Kako ono kažu? Treća sreća. Ne i ovoga puta. Ne i za Ivanu. Treći put ju je metak stigao.

Mladen Dražević se stresao od hladnoće i nelagode koju je osećao. Na tu večeru sa Ivanom o kojoj je maštao nikada više neće moći da ode, ali će se bar postarati da njen ubica bude pronađen i kažnjen.

To, doduše, neće biti lako.

Zamenica gradonačelnika Đurđa Grabež pritislula ga je svom silinom i Mladen je popustio, svestan da će sebi samo otežati ako se usprotivi i da je najbolje da za sada izgleda da radi onako kako mu se kaže. Po Grabljivičinom izričitom zahtevu dodelio je slučaj tim nesposobnjakovićima Reliću i Ivkoviću, iako je znao da su njih dvojica njeni ljudi i da im otkrivanje

istine neće biti na vrhu liste prioriteta. Ako bude potrebno da zaštite Koraća, uradiće to, pa makar pronašli i snimak na kome se u visokoj rezoluciji vidi kako svojeručno ispaljuje metak u bivšu ženu. Zato je insistirao da Reliću i Ivkoviću pomognu iskusnije kolege Banić i Liman. Grabljivici se to nije dopalo i Mladenu je trebalo dosta vremena i energije da je ubedi u neophodnost tog poteza. Na kraju je u tome, na jedvite jade, uspeo.

Istina, Mladen još uvek nije bio potpuno siguran da je Korać ubica, ali mu je dugogodišnje iskustvo govorilo da je verovatnoća za to velika. Taj čovek je čitavog života gazio preko leševa i ako mu je bivša žena iz nekog razloga zasmetala, ne bi se ustezao da je ukloni. Mada, tu je bila jedna začkoljica. On to najverovatnije ne bi uradio vlastitom rukom, već platio nekom da to uradi umesto njega. To je čitavu stvar činilo još zamršениjom. Pod uslovom da je bilo tako kako je Mladen sumnjao, trebalo je to i dokazati. Za to mu je bio potreban Nikola Liman. Boljeg od njega nije imao. Nadao se da će Anđa imati uspeha u zadatku koji joj je poverio. Ako je neko mogao da podigne Limana na noge, bila je to ona.

8

Telo je izneto u devet minuta do deset. Dane je sa terasice u spavaćoj sobi posmatrao krivudavo napredovanje Ristićevih pomoćnika i crne kese kroz dvorište. Forenzičarski kombi je bio parkiran na dva-tri metra od kapije i čekao. Policajci su rasterivali masu kako bi nadolazećoj povorci omogućili neometan prolaz. Dok ga je hladni decembarski vazduh štipao po licu, Dane je razmišljao kako bi prikladnije bilo da je kesa u kojoj je telo izneto ružičasta. Crno nije išlo uz Ivanu Ružić.